VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2011. gada 16. maijā *

Lieta T-145/08

Atlas Transport GmbH, Diseldorfa (Vācija), ko pārstāv U. Hildebrants [*U. Hildebrandt*], K. Šmits-Herns [*K. Schmidt-Hern*] un B. Veihauss [*B. Weichhaus*], advokāti,

prasītāja,

pret

Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko pārstāv G. Šneiders [*G. Schneider*], pārstāvis,

atbildētājs,

otra procesa ITSB Apelāciju padomē dalībniece un persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā –

* Tiesvedības valoda — vācu.

Atlas Air, Inc., Vilmingtona [*Wilmington*], Delavēra (Amerikas Savienotās Valstis), ko sākotnēji pārstāvēja R. Dismans [*R. Dissmann*], vēlāk — R. Dismans un J. Gūns [*J. Guhn*], advokāti,

par prasību par ITSB Apelāciju pirmās padomes 2008. gada 24. janvāra lēmumu lietā R 1023/2007-1 attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas procesu starp *Atlas Air, Inc.* un *Atlas Transport GmbH*.

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Azizi [*J. Azizi*] (referents), tiesneši E. Kremona [*E. Cremona*] un S. Frimods Nilsens [*S. Frimodt Nielsen*],

sekretāre K. Hīrena [*C. Heeren*], administratore,

ņemot vērā prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas [agrāk — Pirmās instances tiesa] kancelejā iesniegts 2008. gada 17. aprīlī,

ņemot vērā atbildes rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2008. gada 29. augustā,

pēc 2010. gada 19. oktobra tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Padomes 1993. gada 20. decembra Regulas (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.) 59. pantā (tagad — Padomes 2009. gada 26. februāra Regulas (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV L 78, 1. lpp.) 60. pants) ir paredzēts:

"Paziņojumu par apelāciju [Apelācijas sūdzību rakstveidā] iesniedz Birojā divu mēnešu laikā pēc tā lēmuma izziņošanas, par ko apelāciju iesniedz. Paziņojumu [apelācijas sūdzību] uzskata par iesniegtu tikai tad, kad ir samaksāta apelācijas nodeva. Četru mēnešu laikā pēc lēmuma izziņošanas iesniedz rakstveida paziņojumu, kurā izklāstīts apelācijas [sūdzības] pamatojums."

2 Regulas Nr. 40/94 61. pantā (tagad — Regulas Nr. 207/2009 63. pants) ir noteikts:

"1. Ja apelācija [apelācijas sūdzība] ir pieņemama, Apelāciju padome pārbauda, vai to var pieņemt izskatīšanai [apmierināt].

2. Izskatot apelāciju [apelācijas sūdzību], Apelāciju padome tās noteiktā termiņā lūdz puses, cik bieži tas vajadzīgs, iesniegt savus apsvērumus par otras puses vai pašas padomes iesniegtiem materiāliem [paziņojumiem].”

3 Komisijas 1995. gada 13. decembra Regulas (EK) Nr. 2868/95, ar ko īsteno Regulu Nr. 40/94 (OV L 303, 1. lpp.), 20. noteikuma 7. punkta c) apakšpunktā ir paredzēts:

“Birojs var apturēt iebilduma procedūru [iebildumu procesu]: [..] ja apturēšana atbilst apstākļiem [apstākļi to attaisno].”

4 Regulas Nr. 2868/95 48. noteikuma ar virsrakstu “Apelācijas paziņojuma [sūdzības] saturs” 1. punktā ir noteikts:

“1. Apelācijas paziņojums [sūdzība] ietver: [..]

c) paziņojumu, kas norāda apstrīdēto lēmumu un apjomu, kādā lūdz šā lēmuma grozījumu vai anulēšanu [atcelšanu].”

5 Regulas Nr. 2868/95 49. noteikuma 1. punktā ir paredzēts:

“Ja apelācija [apelācijas sūdzība] neatbilst Regulas 57., 58. un 59. pantam un 48. noteikuma 1. punkta c) apakšpunktam un 2. punktam, Apelācij[u] padome noraida to kā nepieņemamu [..].”

Tiesvedības priekšvēsture

6 2006. gada 5. janvārī prasītāja *Atlas Transport GmbH* ir ieguvusi Kopienas vārdiskas preču zīmes "ATLAS" reģistrāciju, tostarp attiecībā uz transporta pakalpojumiem, kas ietilpst 39. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām.

7 2006. gada 21. jūlijā persona, kas iestājusies lietā, *Atlas Air, Inc.* iesniedza pieteikumu par prasītājas preču zīmes atzīšanu par spēkā neesošu (turpmāk tekstā — "2006. gada 21. jūlija pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu"). Minētais pieteikums bija balstīts, pirmkārt, uz to, ka atbilstoši Regulas Nr. 40/94 52. panta 1. punkta c) apakšpunktam un 8. panta 4. punktam (tagad — Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta c) apakšpunkts un 8. panta 4. punkts), tos aplūkojot kopsakarā ar noteiktām valsts tiesību normām, pastāvot konflikts ar komerciālajiem apzīmējumiem *ATLAS AIR* un *ATLAS AIR Inc.*, ko izmanto Beniluksā, Vācijā, Apvienotajā Karalistē un citās Eiropas valstīs attiecībā uz kravu gaisa pārvadājumu pakalpojumiem, un, otrkārt, uz to, ka atbilstoši Regulas Nr. 40/94 52. panta 1. punkta a) apakšpunktam un 8. panta 1. punkta b) apakšpunktam (tagad — Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta a) apakšpunkts un 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts) pastāvot sajaukšanas iespēja ar tās Beniluksa grafisku preču zīmi Nr. 555184, kas reģistrēta 1994. gada 19. aprīlī attiecībā uz "gaisa transporta pakalpojumiem, kravu gaisa pārvadājumu pakalpojumiem", kuri ietilpst 39. klasē Nicas nolīguma izpratnē, un kas attēlota šādi:

8 2005. gada 13. decembrī persona, kas iestājusies lietā, jau iesniedza pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu pret Kopienas preču zīmi "ATLAS TRANSPORT", kas reģistrēta ar numuru 545 681 (turpmāk tekstā — "2005. gada 13. decembra pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu").

9 2006. gada 28. augustā Anulēšanas nodaļa noraidīja pieteikumu par procesu, kas attiecās uz 2005. gada 13. decembra un 2006. gada 21. jūlija pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu, apvienošanu.

10 2007. gada 26. jūnijā Anulēšanas nodaļa apmierināja 2006. gada 21. jūlija pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu, pamatojoties uz to, ka atbilstoši Regulas Nr. 40/94 52. panta 1. punkta a) apakšpunktam, to aplūkojot kopsakarā ar šīs pašas regulas 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu, pastāvot sajaukšanas iespēja ar agrāko Beniluksa preču zīmi (turpmāk tekstā — "strīdus lēmums"). Tādēļ tā uzskatīja, ka nav jāaplūko agrākie komerciālie apzīmējumi.

11 2007. gada 29. jūnijā prasītāja iesniedza Apelāciju padomei apelācijas sūdzību par strīdus lēmumu, norādot, ka patur tiesības nosūtīt vēlāk paziņojumu, kurā būs izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums.

12 2007. gada 15. oktobrī prasītāja nosūtīja Apelāciju padomei pirmo vēstuli ar tās pielikumā esošo tiesas pavēstes projekta kopiju, kura nebija datēta, kurai bija pievienots tās tulkojums un kurā bija izteikts lūgums tiesai, kam ir kompetence Beniluksa preču

zīmju jomā, izslēgt no tās reģistra personai, kas iestājusies lietā, piederošo agrāko Beniluksa preču zīmi. Šajā vēstulē tā ir norādījusi:

"Ar šo vēstuli apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedz prasības pieteikumu, kuram pievienots tā tulkojums un ar kuru tā lūdz kompetento Beniluksa tiesu izslēgt atbildētājas preču zīmes reģistrāciju no reģistra. Šī Beniluksa preču zīmes reģistrācija ir vienīgais pamats Anulēšanas nodaļas lēmumam, kas apstrīdēts šajā lietā."

13 2007. gada 29. oktobrī prasītāja nosūtīja Apelāciju padomei otro vēstuli, kurā tā bija norādījusi:

"Apelācijas sūdzības iesniedzēja atsaucas uz savu 2007. gada 15. oktobra vēstuli un ar šo vēstuli izklāsta apelācijas sūdzības pamatojumu.

1. Strīdus lēmums ir pamatots ar 1994. gada 4. maija Beniluksa preču zīmes reģistrāciju Nr. 555 184. Ja šī reģistrācija tiek atcelta, atbildētāja zaudē jebkādu pamatu saviem prasījumiem. Apelāciju padome zina, ka šis pamatojums pašlaik tiek apstrīdēts kompetentajā Beniluksa tiesā, proti, Hāgas tiesā.

2. Ņemot vērā iepriekš minēto, rodas jautājums par Beniluksa preču zīmes Nr. 555 184 izmantošanu Beniluksā tādā veidā, ka ir saglabātas tiesības uz šo preču zīmi. Šī izmantošana ir apstrīdēta spēkā neesamības atzīšanas procesā [attiecībā uz 2005. gada 13. decembra pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu], ko izskata ITSB. Tā tiek apstrīdēta arī šajā lietā. Apelācijas sūdzības iesniedzēja vēlas apstrīdēt šo izmantošanu, bet tajā pašā laikā negrib noslogot ITSB ar liela apjoma dokumentiem. Apelācijas sūdzības iesniedzēja neiebildīs pret to, ka atbildētāja vienkārši atsauksies uz pierādījumiem, kas iesniegti procesā [attiecībā uz 2005. gada 13. decembra pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu], un ka ITSB uzskatīs, ka pierādījumi ir uzskatāmi par iesniegtiem šajā lietā. Tomēr šis jautājums ir jāizlemj ITSB.

3. Ņemot vērā, ka process tagad tiks apturēts, līdz kļūs zināms valsts tiesvedības iznākums, apelācijas sūdzības iesniedzēja atturas no iebildumu izteikšanas pret pievienoto lēmumu. Savos apsvērumos apelācijas sūdzības iesniedzēja tikai konstatē, ka vissenāko tiesību īpašniekam ir nodarīts pāri, kas nav taisnīgi."

14 2007. gada 20. novembrī procesa, kas attiecas uz 2005. gada 13. decembra pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu, ietvaros prasītāja iesniedza ITSB prasības pieteikuma, kas bija iesniegts *Rechtbank van 's Gravenhage* (Hāgas tiesa, Nīderlande), kopiju. Šis prasības pieteikums atbilst prasības projektam, kas bija pievienots 2007. gada 15. oktobra vēstulei procesā, kas attiecas uz 2006. gada 21. jūlija pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu.

15 Ar 2008. gada 24. janvāra lēmumu ITSB Apelāciju pirmā padome noraidīja kā nepieņemamu apelācijas sūdzību, ko prasītāja bija iesniegusi 2007. gada 29. jūnijā saistībā ar 2006. gada 21. jūlija pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums"). Apelāciju padome ir pamatojusi savu lēmumu ar to, ka saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 59. pantu (tagad — Regulas Nr. 207/2009 60. pants) saistībā ar apelācijas sūdzību četru mēnešu laikā ir jāiesniedz paziņojums, kurā būtu izklāstīts tās pamatojums. Šajā paziņojumā esot vismaz jāsniedz atbilstošo faktu un tiesību jautājumu kopsavilkums un jāpaskaidro, kur apstrīdētajā lēmumā ir pieļauta kļūda. Tomēr ne prasītājas 2007. gada 15. oktobra vēstule, ne tās 2007. gada 29. oktobra vēstule neatbilstot šiem nosacījumiem. Gluži pretēji, 2007. gada 29. oktobra vēstulē prasītāja tieši atsakoties izvirzīt iebildumus pret strīdus lēmumu. Turklāt Apelāciju padome ir uzskatījusi, ka tā nevar apmierināt apturēšanas lūgumu, jo tas esot balstīts tikai uz tiesai, kurai ir kompetence Beniluksa preču zīmju jomā, iesniedzamās tiesas pavēstes projektu un neesot tikuši sniegti pierādījumi par to, ka minētajā tiesā būtu faktiski uzsākta tiesvedība. Turklāt Apelāciju padome ir atgādinājusi, ka 2006. gada 21. jūlija pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu esot balstīts ne tikai uz agrāko Beniluksa preču zīmi, bet arī uz citām agrākām tiesībām Regulas Nr. 40/94 8. panta 4. punkta izpratnē.

Lietas dalībnieku prasījumi

16 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

17 Atbildētāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

18 Personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Ievads

19 Šīs prasības ietvaros prasītāja izvirza divus pamatus, kas attiecīgi saistīti ar Regulas Nr. 40/94 59. panta pārkāpumu un Regulas Nr. 40/94 61. panta, to aplūkojot kopsakarā ar Regulas Nr. 2868/95 20. noteikuma 7. punktu, pārkāpumu.

Par Regulas Nr. 40/94 59. panta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

20 Prasītāja uzskata, ka Apelāciju padome ir pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 59. pantu divos veidos. Pirmkārt, tā norāda, ka Apelāciju padome esot kļūdaini attiecinājusi uz apelācijas sūdzības pamatojuma izklāstu ļoti precīzus nosacījumus. Otrkārt, tā uzskata, ka Apelāciju padome esot kļūdaini izvirzījusi prasību sniegt tiešu pamatojumu. Pēc prasītājas domām, pietiekot ar netiešu pamatojumu.

21 Tātad, pirmkārt, prasītāja uzskata, ka Regulas Nr. 40/94 59. pantā paredzētajam pienākumam izklāstīt Apelāciju padomei iesniegtās apelācijas sūdzības pamatojumu Vispārējā tiesa ir piemērojusi "cik vien iedomājams samazinātas" prasības.

22 Konkrēti prasītāja norāda, ka 2003. gada 23. septembra spriedumā lietā T-308/01 *Henkel*/ITSB — *LHS (UK)* ("KLEENCARE") (*Recueil*, II-3253. lpp.) Vispārējā tiesa esot nospriedusi, ka Regulas Nr. 40/94 59. pantā paredzētā pienākuma izklāstīt Apelāciju padomei iesniegtās apelācijas sūdzības pamatojumu mērķis ir tikai atvieglot apelācijas procesa pienācīgu norisi un ka neesot jāuzskata, ka pārbaudes, kas Apelāciju padomei ir jāveic attiecībā uz apstrīdēto lēmumu, apjoms ir nosakāms vai ierobežots ar pamatiem, ko izvirzījis apelācijas sūdzības iesniedzējs. Turklāt Vispārējā tiesa esot norādījusi, ka Apelāciju padomei ir jāpārbauda apstrīdētais lēmums pat tad, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs nav izvirzījis kādu konkrētu pamatu (iepriekš minētais spriedums lietā "KLEENCARE", 31. un 32. punkts).

23 No iepriekš minētā sprieduma prasītāja izsecina, ka Regulas Nr. 40/94 59. pantā paredzētais pienākums izklāstīt pamatojumu ir izpildīts, tiklīdz tā ir uzrakstījusi "saistībā ar strīdu kaut ko vairāk nekā tikai pašu lūgumu".

24 Prasītāja uzskata, ka aplūkojamā lietā tā esot izpildījusi šo "pienākumu norādīt pamatojumu". Tā norāda uz 2007. gada 15. oktobra vēstuli, ar kuru tā nosūtīja ITSB prasības projektu, kurš bija vērsts uz personas, kas iestājusies lietā, preču zīmes atzīšanu par spēkā neesošu, un 2007. gada 29. oktobra vēstuli, kurā tā izvirzīja iebildi par preču zīmes neizmantošanu un atsaucās uz Hāgas tiesā notiekošo tiesvedību. Lai pamatotu savu argumentu, prasītāja atsaucas, pirmām kārtām, uz ITSB Apelāciju ceturtās padomes 2006. gada 31. janvāra lēmumu lietā R 440/2004-4 un, otrām kārtām, uz Apelāciju padomes referenta, kas ir apstrīdētā lēmuma un viena doktrīnas teksta autors, viedokli.

25 Turklāt prasītāja norāda, ka procesa vienkāršošana, ko panāk ar apelācijas sūdzības pamatojuma izklāstu, neesot arguments pret tās interpretāciju attiecībā uz Regulas Nr. 40/94 59. pantā ietvertā "pienākuma norādīt pamatojumu" ierobežoto apjomu. Procesa vienkāršošana, ko panāk ar apelācijas sūdzības pamatojuma izklāstu, var būt

ļoti svarīga Apelāciju padomei, un šis apsvērums vien var pamatot apelācijas sūdzības atzīšanu par nepieņemamu pamatojuma pilnīgas neesamības gadījumā.

26 Visbeidzot, prasītāja uzskata, ka Regulas Nr. 40/94 59. pants esot jāinterpretē, ņemot vērā apstākli, ka pārstāvība ar advokāta palīdzību neesot obligāta procesā ITSB Apelāciju padomēs. Līdz ar to minētā tiesību norma esot jāinterpretē, ņemot vērā, ka tā esot adresēta ne tikai speciālistiem, bet arī ikvienam Eiropas Savienības pilsonim, kas bieži vien var izteikt tikai vispārīgas piezīmes attiecībā uz "viņa gadījumu".

27 Otrkārt, prasītāja uzskata, ka Apelāciju padome esot pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 59. pantu, izvirzot prasību iesniegt formālu un tiešu apelācijas sūdzības pamatojuma izklāstu.

28 Prasītāja nepiekrīt, ka tai būtu bijis tieši jānorāda, ka strīdus lēmums nevar tikt atstāts spēkā. Tā uzskata, ka Apelāciju padome neapšaubāmi varēja, ja gribētu, saprast tās argumentāciju, kas sniegta prasītājas 2007. gada 29. oktobra vēstulē, kurai virsraksts ir tieši formulēts kā "apelācijas sūdzības pamatojuma izklāsts" un kurā tā esot atsaukusies uz to, ka pati personas, kas iestājusies lietā, preču zīme ir apstrīdēta un attiecīgā gadījumā tiks atzīta par spēkā neesošu, un skaidri izvirzījusi iebildi par preču zīmes neizmantošanu. Ir tiesa, ka prasītāja tajā brīdī nav tieši aplūkojusi strīdus lēmumu, bet tomēr tā to esot aplūkojusi netiešā veidā un esot netieši norādījusi, ka minētais lēmums nevar tikt atstāts spēkā.

29 Konkrēti prasītāja uzskata, pirmkārt, ka informēts lasītājs prasības pieteikuma nosūtīšanu Hāgas tiesai varēja saprast tikai tādējādi, ka prasītāja gribēja norādīt uz vienīgās personai, kas iestājusies lietā, piederošās preču zīmes, kura ir strīdus lēmuma pamatā, iespējamo atzīšanu par spēkā neesošu. Šādas atzīšanas par spēkā neesošu rezultātā strīdus lēmums vairs nevarētu tikt pieņemts. Prasītāja uzskata, ka tādējādi tā esot

netieši norādījusi uz to, ka Anulēšanas nodaļas pieņemtais strīdus lēmums nevar tikt atstāts spēkā.

30 Otrkārt, prasītāja norāda, ka tas, ka tā esot izvirzījusi iebildi par preču zīmes neizmantošanu, esot bijis jāsaprot tādējādi, ka tā jau bija cēlusi šo iebildi procesā Anulēšanas nodaļā. Prasītāja uzskata, ka, tā kā saskaņā ar Regulas Nr. 2868/95 22. noteikuma 1. punktu uz preču zīmes neizmantošanu nevar atsaukties pirmo reizi Apelāciju padomē, to, ka tā esot izvirzījusi iebildi par preču zīmes neizmantošanu procesā Apelāciju padomē, varēja interpretēt tikai tādējādi, ka procesā Anulēšanas nodaļā tā jau bija cēlusi iebildi par preču zīmes neizmantošanu.

31 Turklāt prasītāja uzskata, ka šāds netiešs Apelāciju padomei iesniegtās apelācijas sūdzības pamatojuma izklāsts atbilstot Regulas Nr. 40/94 59. panta prasībām, ņemot vērā turpmāk norādītos faktorus.

32 Pirmkārt, ITSB esot daudznacionāla pārvaldes iestāde, un tieši tāpēc Eiropas Savienības likumdevējs esot vienmēr centies cik vien iespējams izvairīties no formalitātēm un organizēt procedūras "vienkāršā un lietotājdraudzīgā veidā". Šādā kontekstā no cilvēka, kas izsakās valodā, kura nav viņa dzimtā valoda, nevar gaidīt tik precīzu un tiešu pamatojumu (Tiesas 2003. gada 9. septembra spriedums lietā C-361/01 P *Kik*/ITSB, *Recueil*, I-8283. lpp., 93. un nākamie punkti).

33 Otrkārt, personas, kas vēršas ITSB, esot no dažādas tiesiskas vides un tātad no dažādas kultūras vides un tiem esot dažādi valodas lietojuma ieradumi, un šādā vidē tiešā kritika ne vienmēr esot ierasta lieta un ne vienmēr esot uzskatāma par pieklājīgu. Daudzos gadījumos pieklājības apsvērumu dēļ priekšroka esot dodama netiešam

formulējumam. Aplūkojamā lietā bijušā prasītājas pārstāvja sniegtais apelācijas sūdzības pamatojuma izklāsts acīmredzami atbilstot šīm pieklājības normām. Turklāt prasītāja uzskata, ka, abstrahējoties no šīs ar juridisko kultūru saistītās problēmas, joprojām, iespējams, esot jāatzīst, ka "savstarpējos sakaros starp cilvēciskām būtnēm" (un tātad arī apelācijas sūdzības pamatojuma izklāstā) adresāts "saprot tikai to, ko viņš grib saprast". Izmantojamā valoda neatspoguļojot precīzi realitāti, bet vienmēr esot atkarīga no "mijiedarbības starp personu, kas izsakās, un adresātu". Šajā ziņā nepastāvot pamata atšķirība starp netiešu pamatojumu un tiešu pamatojumu. Tātad nekādā ziņā nav obligāti jānoraida pamatojums, kas ir vienkārši netiešs.

34 Treškārt, prasītāja norāda, ka Tiesa un Vispārējā tiesa esot interpretējušas pienākumu izklāstīt pamatojumu procesā ITSB vai tiesā atkarībā no lēmuma adresāta spējas izprast pamatojumu. Tā uzsver, ka Tiesa un Vispārējā tiesa "labvēlīgi interpretējot" lietas dalībnieku prasījumus un argumentus, ņemot vērā netiešus prasījumus, un savos spriedumos balstoties uz "lietas dalībnieku faktisku gribu". Prasītāja uzsver, ka Vispārējā tiesa un Tiesa daudzās lietās esot atzinušas, ka ITSB var sniegt netiešu pamatojumu saviem lēmumiem. Tā uzskata, ka, ja ITSB un Vispārējās tiesas sniegtam pamatojumam nav izvirzītas stingrākas prasības, to nevar darīt arī attiecībā uz pamatojumu, ko sniedz praktizējošie juristi.

35 Ceturtkārt, prasītāja uzskata, ka 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā — "ECPAK") 6. pants un ECPAK papildu protokola 1. pants tiktu netieši pārkāpti gadījumā, ja prasības attiecībā uz apelācijas sūdzības pamatojuma izklāstu būtu pārmērīgi stingras. Ja procesa dalībnieki var saprast argumentāciju, neviens ar procesu saistītais mērķis nevarot pamatot kādus citus ierobežojumus. Ar papildu prasībām attiecībā uz apelācijas sūdzības, kas iesniedzama ITSB, pamatojumu tiktu ierobežota piekļuve citām instancēm un tātad arī Savienības tiesām, tādējādi pārkāpjot ECPAK 6. pantu. Turklāt aplūkojamā lietā šīs prasības aizskar prasītājas īpašumtiesības.

36 Atbildētājs un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentus.

Vispārējās tiesas vērtējums

— Par pienākuma izklāstīt apelācijas sūdzības pamatojumu Apelāciju padomei iesniegtajā paziņojumā apjomu

37 Saskaņā ar Regulas Nr. 40/94 59. pantu apelācijas sūdzību par lēmumu rakstveidā iesniedz ITSB divu mēnešu laikā pēc lēmuma izziņošanas dienas. Četru mēnešu laikā pēc lēmuma izziņošanas dienas ir jāiesniedz rakstveida paziņojums, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums.

38 Turklāt Regulas Nr. 2868/95 48. noteikuma 1. punkta c) apakšpunktā ir paredzēts, ka Apelāciju padomei iesniegtā sūdzība ietver paziņojumu, kurā norādīts apstrīdētais lēmums un apjoms, kādā šo lēmumu lūdz grozīt vai atcelt.

39 Visbeidzot, Regulas Nr. 2868/95 49. noteikumā ir precizēts, ka gadījumā, ja apelācijas sūdzība neatbilst Regulas Nr. 40/94 59. pantā un Regulas Nr. 2868/95 48. noteikuma 1. punkta c) apakšpunktā un 2. punktā paredzētajiem nosacījumiem, Apelāciju padome to noraida kā nepieņemamu, ja vien katrs konstatētais trūkums nav novērsts līdz attiecīgā Regulas Nr. 40/94 59. pantā noteiktā termiņa beigām.

40 Šo tiesību normu sistēmiskā analīze liecina, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam, kas vēlas iesniegt apelācijas sūdzību Apelāciju padomei, ir pienākums — kura neizpildes gadījumā tā apelācijas sūdzība ir noraidāma kā nepieņemama — noteiktā termiņā iesniegt paziņojumu, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības, ko tas iesniedzis ITSB, pamatojums, un ka šim pamatojumam ir jāietver vairāk nekā tikai norāde uz apstrīdēto lēmumu un apelācijas sūdzības iesniedzēja vēlmi, lai Apelāciju padome groza vai atceļ šo lēmumu.

41 Turklāt no vārda "pamatojums" [*motifs*], kas izmantots Regulas Nr. 40/94 59. panta pēdējā teikumā, gramatiskās interpretācijas izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam procesā Apelāciju padomē ir rakstveidā jāizklāsta tā iesniegtās apelācijas sūdzības iemesli. Apelāciju padomei nav jānosaka ar dedukcijas palīdzību iemesli, uz kuriem balstīta apelācijas sūdzība, kas tai jāizskata. Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzēja paziņojuma uzdevums ir ļaut saprast, kāpēc tas lūdz Apelāciju padomi atcelt vai grozīt lēmumu.

42 Prasītāja tomēr uzskata, ka iepriekš 22. punktā minētajā spriedumā lietā "KLEENCARE" Vispārējā tiesa esot noteikusi "cik vien iedomājams samazinātas" prasības attiecībā uz apelācijas sūdzības pamatojuma izklāstu tādējādi, ka, lai tiktu izpildīts Regulas Nr. 40/94 59. pantā paredzētais "pienākums norādīt pamatojumu", "pietiek, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs uzraksta saistībā ar strīdu kaut ko" vairāk nekā tikai pašu lūgumu.

43 Šāda iepriekš 22. punktā minētā sprieduma lietā "KLEENCARE" satura interpretācija ir jānoraida. Minētais spriedums neattiecas tieši uz jautājumu par Regulas Nr. 40/94 59. pantā paredzēto pienākumu izklāstīt apelācijas sūdzības pamatojumu, bet gan attiecas uz apelācijas padomes veiktās pārbaudes apjomu gadījumā, ja apelācijas sūdzība tai ir tikusi iesniegta pienācīgā veidā. Minētajā spriedumā Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka minētās pārbaudes apjoms attiecībā uz lēmumu, par kuru iesniegta apelācijas sūdzība, principā nav nosakāms pēc apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzītajiem pamatiem (29.–32. punkts). Tas, ka šajā kontekstā Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka Regulas Nr. 40/94 59. pantā paredzētais paziņojums atvieglo apelācijas procesa

pienācīgu norisi un ka Apelāciju padome savā pārbaudē nav ierobežota ar šajā paziņojumā izvirzītajiem pamatiem, nekādā ziņā nenozīmē, ka ar minēto tiesību normu apelācijas sūdzības iesniedzējam noteiktās prasības attiecībā uz pamatojumu ir samazinātas. Norādot, ka minētās regulas 59. pantā paredzētais paziņojums "atvieglo apelācijas procesa pienācīgu norisi", Vispārējā tiesa ir apstiprinājusi šā pienākuma noteikšanas iemeslu, kā arī tā nozīmīgumu. Šis pienākums atvieglo apelācijas procesa pienācīgu norisi tādā ziņā, ka tas ļauj Apelāciju padomei un attiecīgā gadījumā otram procesa pirmajā administratīvajā instancē dalībniekam apzināties apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniegtās apelācijas sūdzības iemeslus. Līdz ar to prasītāja ir pieļāvusi kļūdu, no judikatūras lietā "KLEENCARE" (minēta iepriekš 22. punktā) izsecinot, ka Regulas Nr. 40/94 59. pantā paredzētais pienākums izklāstīt apelācijas sūdzības pamatojumu esot izpildīts, tiklīdz apelācijas sūdzības iesniedzējs ir "uzrakstījis saistībā ar strīdu kaut ko" vairāk nekā tikai pašu lūgumu.

44 Turklāt ir jānorāda, ka, pirms varētu tikt aplūkots Apelāciju padomes veiktās pārbaudes apjoms, ir nepieciešams, lai iepriekš Apelāciju padomei tiktu iesniegta apelācijas sūdzība, kura būtu pieņemama, kas nozīmē, ka tajā tostarp ir jābūt pamatojuma izklāstam Regulas Nr. 40/94 59. panta izpratnē. Apelācijas sūdzības iesniedzēja sniegtais apelācijas sūdzības par apstrīdēto lēmumu pamatojuma izklāsts ir būtisks priekšnosacījums, lai Apelāciju padome varētu veikt šā lēmuma pārbaudi. Tas liek apšaubīt to, ka citātiem no iepriekš 22. punktā minētā sprieduma lietā "KLEENCARE", kurus minējusi prasītāja, ir kāda nozīme aplūkojamā lietā, jo minētajos citātos veiktajam novērtējumam ir nepieciešams, lai iepriekš Apelāciju padomei tiktu iesniegta pienācīgi pamatotā apelācijas sūdzība.

45 Visbeidzot, attiecībā uz prasītājas argumentu, ka nepastāvot pienākums tikt pārstāvētam procesā Apelāciju padomē ar advokāta palīdzību, ir jākonstatē, ka šis pienākums nepastāv gan attiecībā uz prasītāju, gan attiecībā uz citiem procesa dalībniekiem. Tādējādi ir jāatzīst, ka, lai gan ir tiesa, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniegtajā apelācijas sūdzībā nav obligāti jābūt pamatiem, kas precīzi norāda visas piemērojamās tiesību normas, apelācijas sūdzības iesniedzējam tomēr ir jānorāda faktiskie un/vai tiesiskie apstākļi, kas, pēc tā domām, pamato tā apstrīdētā lēmuma atcelšanu vai grozīšanu, un apelācijas sūdzības pamatojumam ir jābūt pietiekami skaidram, lai

attiecīgā gadījumā otrs procesa dalībnieks, ja tāds ir, kas nav pārstāvēts ar advokāta palīdzību, varētu izvērtēt iespēju iesniegt apsvērumus un atbildēt uz apelācijas sūdzības iesniedzēja argumentiem.

46 Līdz ar to, ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāuzskata, ka tad, ja ar Regulas Nr. 40/94 59. pantu apelācijas sūdzības iesniedzējam ir noteikts pienākums iesniegt rakstveida paziņojumu, kurā būtu izklāstīts tā apelācijas sūdzības pamatojums, apelācijas sūdzības iesniedzējam rakstveidā un pietiekami skaidri ir jānorāda, kādi ir faktiskie un/vai tiesiskie apstākļi, kas pamato tā lūgumu Apelāciju padomei atcelt vai grozīt apstrīdēto lēmumu.

47 Šo Regulas Nr. 40/94 59. pantā paredzētā pienākuma izklāstīt apelācijas sūdzības pamatojumu apjoma interpretāciju nevar atspēkot vērtējumi, ko Apelāciju padome sniegusi citās lietās, vai Apelāciju padomes referenta sniegtais vērtējums aplūkojamā lietā. Šādi vērtējumi Vispārējai tiesai nav saistoši.

48 Turklāt ITSB administrācijas daudznacionālais raksturs neļauj interpretēt Regulas Nr. 40/94 59. pantu tādā veidā, kas būtu pretrunā tā tekstam. Apelācijas sūdzības pamatojuma iesniegšana Apelāciju padomei ir pieņemamības priekšnosacījums, no kura apelācijas sūdzības iesniedzējs nedrīkst atkāpties. Turklāt attiecībā uz oriģināliem prasītājas argumentiem, kas saistīti ar atšķirībām personu, kas vēršas ITSB, juridiskajā kultūrā, pietiek norādīt, ka šīs atšķirības drīzāk liek sniegt skaidrāku apelācijas sūdzības pamatojumu, nekā otrādi.

49 Visbeidzot, prasītājas minētajai analoģijai ar Apelāciju padomes pienākumu norādīt pamatojumu nav nozīmes saistībā ar apelācijas sūdzības iesniedzēja pienākuma izklāstīt apelācijas sūdzības pamatojumu procesā Apelāciju padomē interpretāciju, jo šie pienākumi ir attiecīgi personai un administrācijai. Tāpat lietas dalībnieku argumentu interpretācijai, ko sniedz Tiesa un Vispārējā tiesa tiesvedības ietvaros, nav nozīmes, lai izprastu apelācijas sūdzības iesniedzēja pienākumu izklāstīt apelācijas sūdzības pamatojumu, ņemot vērā, ka pēc savas būtības process Apelāciju padomē atšķiras no tiesvedības Savienības tiesās.

— Par pienākuma izklāstīt pamatojumu ievērošanu aplūkojamā lietā

50 Prasītāja ir iesniegusi ITSB divas vēstules, proti, pirmo vēstuli, kas datēta ar 2007. gada 15. oktobri un kuras saturs ir atspoguļots šā sprieduma 12. punktā, un otro vēstuli, kas datēta ar 2007. gada 29. oktobri un kuras saturs ir sniegts šā sprieduma 13. punktā.

51 Regulas Nr. 40/94 59. pantā ir paredzēts, ka tiek iesniegts viens paziņojums, nevis divi, kā sākotnēji šķietami izdarīts aplūkojamā lietā.

52 Tomēr 2007. gada 15. oktobra vēstulē nav sniegts to iemeslu izklāsts, kuru dēļ prasītāja lūdz atcelt strīdus lēmumu. Ar minēto vēstuli prasītāja tikai informē ITSB par valsts kompetentajai tiesai iesniedzamo prasību atzīt par spēkā neesošu personai, kas iestājusies lietā, piederošo Beniluksa preču zīmi, kā arī precizē, ka šī Beniluksa preču zīme ir vienīgais strīdus lēmuma, ko prasītāja pārsūdz, pamats. Līdz ar to minētā vēstule nevar būt uzskatāma par Regulas Nr. 40/94 59. pantā paredzēto paziņojumu. Tomēr šis konstatējums vien nevar padarīt prasītājas iesniegto apelācijas sūdzību par nepieņemamu. Saskaņā ar Regulas Nr. 2868/95 49. noteikuma 1. punktu trūkums var tikt novērsts Regulas Nr. 40/94 59. pantā paredzētajā četru mēnešu termiņā. Nav strīda par to, ka atbilstoši noteikumiem par Regulā Nr. 2868/95 paredzēto termiņu

skaitīšanu 2007. gada 29. oktobra vēstule tika iesniegta minētajā ar apelācijas sūdzību saistītajā termiņā.

53 Saistībā ar 2007. gada 29. oktobra vēstules saturu ir jāatzīmē, ka pirmajos divos šīs vēstules punktos prasītāja norāda, ka strīdus lēmums ir pamatots ar apstrīdēto Beniluksa preču zīmi un ka tā plāno apstrīdēt Beniluksa preču zīmes izmantošanas faktu procesā Apelāciju padomē. Tomēr minētās vēstules trešajā punktā prasītāja norāda, ka tā atturas no strīdus lēmuma apstrīdēšanas. Ar šo frāzi prasītāja atsauc to, ko tā bija teikusi iepriekš, tādējādi, ka nevar uzskatīt, ka pirmajos divos vēstules punktos ir izklāstīts Apelāciju padomei iesniegtās apelācijas sūdzības pamatojums.

54 Konstatējumu, ka 2007. gada 29. oktobra vēstulē nav sniegts Apelāciju padomei iesniegtās apelāciju sūdzības pamatojums, neatspēko apstāklis, ka pēc tam, kad tā bija norādījusi, ka tā atturas no strīdus lēmuma apstrīdēšanas, prasītāja norādīja, ka tā "savos apsvērumos tikai konstatē, ka vissenāko tiesību īpašniekam ir nodarīts pāri, kas nav taisnīgi". Šī frāze neļauj saprast iemeslus, kuru dēļ prasītāja ir iesniegusi Apelāciju padomei apelācijas sūdzību par strīdus lēmumu. Nevar saprast ne agrāko tiesību īpašnieka identitāti, ne iemeslu, kādēļ tam pieder agrākās tiesības, ne arī iemeslu, kādēļ tam ir nodarīts pāri. Pat ja pieņemtu, kā to apgalvojusi prasītāja tiesas sēdē, ka tā bija agrāko tiesību īpašniece, no minētās vēstules nav skaidrs, par kurām tiesībām ir runa. Vienīgās agrākās tiesības, uz kurām ir norāde 2007. gada 29. oktobra vēstulē, ir šīs vēstules pirmajā un otrajā punktā minētā Beniluksa preču zīme. Tomēr salīdzinājumā ar prasītājas preču zīmi minētā preču zīme vai nu ir agrāka, vai arī nav spēkā. Tātad agrākās tiesības, kas pēc prasītājas apgalvojuma tai pieder, nav ne tās preču zīme, ne Beniluksa preču zīme. Tādēļ pēdējo teikumu 2007. gada 29. oktobra vēstulē nevar uzskatīt par pietiekamu pamatojumu apelācijas sūdzībai, ko prasītāja iesniegusi Apelāciju padomē.

55 Ņemot vērā, ka 2007. gada 15. un 29. oktobra vēstulēs nav sniegts skaidrs un nepārprotams pamatojums un ka Apelāciju padomei iesniedzamajam pamatojuma izklāstam cita starpā ir jāļauj personai, kas, iespējams, iestāsies lietā, bez advokāta palīdzības izvērtēt iespēju atbildēt uz apelācijas sūdzības iesniedzējas iesniegtajā apelācijas sūdzībā ietvertajiem argumentiem, ir jāatzīst, ka apelācijas sūdzība, ko prasītāja iesniegusi Apelāciju padomē, neatbilst Regulas Nr. 40/94 59. pantā paredzētajām prasībām. Ne dokumentā, ar kuru iesniegta tās apelācijas sūdzība, ne arī kādā vēlākā dokumentā, kas Apelāciju padomē būtu iesniegts noteiktajā termiņā, prasītāja nav izklāstījusi apelācijas sūdzības pamatojumu tik skaidri, lai to varētu uzskatīt par apelācijas sūdzības pamatojuma izklāstu Regulas Nr. 40/94 59. panta izpratnē.

56 Neviens no pārējiem prasītājas izvirzītajiem argumentiem saistībā ar minēto pienākumu norādīt pamatojumu nevar atspēkot šo vērtējumu. Prasītājai nav izdevies parādīt, kādā ziņā ar šā sprieduma 46. punktā minēto pienākumu norādīt pamatojumu un tā piemērošanu šajā lietā ir pārkāpts ECPAK 6. pants. Vēl jo vairāk, minētā prasība ir samērīga ar mērķi atvieglot procesa norisi, bet, ņemot vērā 2007. gada 15. un 29. oktobra vēstuļu saturu, nevar uzskatīt, ka tās atvieglo procesa norisi Apelāciju padomē. Pārējā daļā — argumenti par procesa dalībnieku psiholoģiju, pieklājību un valodas teoriju nav pamatoti, ņemot vērā šā sprieduma 46. punktā definēto pienākuma norādīt pamatojumu procesā Apelāciju padomē apjomu un 2007. gada 15. un 29. oktobra vēstuļu saturu. Šo vērtējumu apstiprina apstāklis, ka aplūkojamā lietā prasītāja taču bija pārstāvēta ar advokāta palīdzību procesā Apelāciju padomē, kā tas izriet no 2007. gada 15. un 29. oktobra vēstuļu parakstiem. Klientu pārstāvība ar advokāta palīdzību nozīmē, ka viņš spēj skaidri izklāstīt iemeslus, kuru dēļ viņa klients lūdz atcelt strīdus lēmumu.

57 Tomēr vēl būtu jāpārbauda, vai prasītājas arguments, kas attiecas uz tās pieteikumu par apturēšanu, var ietekmēt sekas, kas izriet no Regulas Nr. 40/94 59. panta pārkāpuma aplūkojamā lietā.

Par Regulas Nr. 40/94 61. panta, to aplūkojot kopsakarā ar Regulas Nr. 2868/95 20. noteikuma 7. punktu, pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

58 Prasītāja uzskata, ka process Apelāciju padomē esot bijis jāaptur saistībā ar tās 2007. gada 15. oktobra vēstuli, kurā prasītāja bija norādījusi, ka personai, kas iestājusies lietā, piederošā Beniluksa preču zīme ir tādas prasības priekšmets, kas tiek iesniegta šajā jomā kompetentajai tiesai, un ka tā var tikt atzīta par spēkā neesošu. Prasītāja uzskata, ka šā apstākļa dēļ Apelāciju padome nevarēja atstāt spēkā strīdus lēmumu. Turklāt, tā kā Beniluksa preču zīme ir bijusi vienīgais strīdus lēmuma pamats, process esot bijis obligāti jāaptur, līdz ir pieņemts nolēmums par Beniluksa preču zīmes spēkā esamību. Tas, ka aplūkojamā lietā process nav ticis apturēts, līdz ar to esot jāuzskata par pilnvaru nepareizu izmantošanu.

59 Turklāt prasītāja norāda, ka, ja process tiktu apturēts 2007. gada 15. oktobrī, šī apturēšana novērstu paziņojuma, kurā izklāstīts apelācijas sūdzības pamatojums, iesniegšanai paredzētā termiņa beigšanos. Tātad minētais termiņš līdz šim laikam nebūtu beidzies, un līdz ar to Apelāciju padomei iesniegto apelācijas sūdzību nevarētu noraidīt kā nepieņemamu "pamatojuma nesniegšanas" dēļ.

60 ITSB un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentus.

Vispārējās tiesas vērtējums

61 Aplūkojamā lietā Apelāciju padome ir noraidījusi prasītājas formulēto lūgumu par apturēšanu, pamatojot noraidījumu šādi:

"Apturēšana, ko parasti veic saskaņā ar [Regulas Nr. 2868/95] 20. noteikuma 7. punktu un kas pēc analoģijas ir piemērojama spēkā neesamības atzīšanas procesiem (skat. Apelāciju padomes 2008. gada 24. janvāra lēmumu lietā [R 285/2007-1] — *Le Meridien*), nav tiesības, kas būtu piešķiramas automātiski. Runa ir par lēmumu, kas tiks pieņemts tikai tad, ja pēc dažādu procesa dalībnieku interešu izskatīšanas apturēšana tiks atzīta par piemērotu. Aplūkojamā lietā lūgums par apturēšanu nebija pienācīgi pamatots un bija balstīts tikai uz tiesas pavēstes kopiju, kas nav datēta. Nav iesniegts neviens pierādījums par to, ka prasība pret agrāko Beniluksa preču zīmi būtu iesniegta kompetentajā tiesā. Pat ja ņemtu vērā dokumentu, kas iesniegts paralēlā spēkā neesamības atzīšanas procesa ietvaros, Apelāciju padome atzīmē, ka attiecīgā dokumenta daļa nav iztulkota. Treškārt, pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu bija balstīts ne tikai uz Beniluksa preču zīmi, bet arī uz trīs citām agrākām tiesībām, kas piešķirtas atbilstoši [Regulas Nr. 40/94] 8. panta 4. punktam. Agrākās Beniluksa preču zīmes spēkā esamība būtu izšķirošs faktors lēmumam šajā procesā tikai tad, ja pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu būtu bijis jānoraida attiecībā uz tiesībām, kas piešķirtas atbilstoši [Regulas Nr. 40/94] 8. panta 4. punktam." (Apstrīdētā lēmuma 16. punkts.)

62 Šajā sakarā ir jāuzsver, ka procesa Apelāciju padomē apturēšana neietekmē četru mēnešu termiņu, kas noteikts Regulas Nr. 40/94 59. pantā paredzētajai apelācijas sūdzības pamatojuma iesniegšanai Apelāciju padomē. Konkrēti, minētajam termiņam piemīt tādas pašas īpašības kā apelācijas sūdzības iesniegšanai Apelāciju padomē paredzētajam termiņam tādā ziņā, ka to nevar noteikt pēc saviem ieskatiem ne procesa dalībnieki, ne Apelāciju padome. Atšķirībā no citām normām, tādām kā Regulas Nr. 2868/95 49. noteikuma 2. punkts un 71. noteikuma 1. punkts, Regulas Nr. 40/94 59. pants nosaka šo termiņu, nevis piešķir ITSB tiesības to noteikt. Turklāt

Regulas Nr. 40/94 78.a panta 2. punktā (tagad — Regulas Nr. 207/2009 82. panta 2. punkts) ir paredzēts, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs nevar panākt no ITSB procesa turpinājumu, ja tas nav ievērojis kādu no Regulas Nr. 40/94 59. pantā paredzētajiem termiņiem. Visbeidzot, Regulas Nr. 2868/95 49. noteikuma 1. punktā ir noteikts, ka, ja Apelāciju padomei iesniegtā apelācijas sūdzība neatbilst Regulas Nr. 40/94 59. pantā paredzētajiem nosacījumiem, Apelāciju padome to noraida kā nepieņemamu, ja vien attiecīgie trūkumi nav novērsti līdz attiecīgā Regulas Nr. 40/94 59. pantā noteiktā termiņa beigām.

63 Līdz ar to, pat ja pieņemtu, ka aplūkojamā lietā Apelāciju padomei būtu bijis jāaptur tajā izskatāmais process, šā apstākļa dēļ nevarētu tikt pagarināts četru mēnešu termiņš apelācijas sūdzības iesniedzējas celtās apelācijas sūdzības pamatojuma sniegšanai. Tādējādi aplūkojamā lietā pēc prasītājas izvirzītā pamatojuma izklāsta novērtēšanas ir jāsecina, ka prasītāja nebija pienācīgi pamatojusi savu Apelāciju padomei iesniegto apelācijas sūdzību noteiktajā termiņā. Šāda pienākuma izklāstīt Regulas Nr. 40/94 59. pantā minēto pamatojumu neizpilde ir sodāma ar šīs apelācijas sūdzības nepieņemamību. Tātad Apelāciju padome nevarēja pieņemt nekādu citu lēmumu kā tikai nolemt, ka apelācijas sūdzība ir atzīstama par acīmredzami nepieņemamu.

64 No tā izriet, ka pamats, ar kuru prasītāja pārmet Apelāciju padomei, ka tā neesot apturējusi procesu, kurā prasītāja bija iesniegusi apelācijas sūdzību, līdz tiks pieņemts Hāgas tiesas nolēmums par prasītājas prasību atzīt par spēkā neesošu agrāko Beniluksa preču zīmi, ir jānoraida kā neiedarbīgs.

65 Pat ja pieņemtu, ka minētais pamats nav neiedarbīgs, ir jāņem vērā turpmāk minētie apsvērumi attiecībā uz argumentācijas, ko prasītāja izvirzījusi šā pamata atbalstam, pamatotību.

66 Vispirms ir jāatzīmē, ka ar piemērojamajām tiesību normām Apelāciju padomei nav tieši piešķirtas tiesības apturēt spēkā neesamības atzīšanas procesu. Tomēr Regulas Nr. 40/94 79. pantā (tagad — Regulas Nr. 207/2009 83. pants) ir paredzēts, ka, ja šajā regulā, īstenošanas regulā, Komisijas 1995. gada 13. decembra Regulā (EK) Nr. 2869/95 par maksām, kas jāmaksā ITSB (OV L 303, 33. lpp.), vai Komisijas 1996. gada 5. februāra Regulā (EK) Nr. 216/96, ar ko paredz ITSB Apelācijas padomes procesuālos noteikumus [reglamentu] (OV L 28, 11. lpp.), nav noteikti procesuāli noteikumi, ITSB ievēro dalībvalstīs vispārēji atzītos procesa tiesību principus. Iespēja instancei, kas pieņem lēmumu, apturēt tajā izskatāmo procesu, ja to attaisno lietas apstākļi, ir jāuzskata par dalībvalstīs vispārēji atzītu principu. Regulas Nr. 2868/95 20. noteikuma 7. punktā un Regulas Nr. 216/96 8. pantā, kuros paredzēta iespēja apturēt procesu Apelāciju padomē attiecīgi iebildumu procesā un saistībā ar Apelāciju padomes sekretāra sniegto atzinumu par minētajā padomē izskatāmās apelācijas sūdzības pieņemamību, ir izpausts šis iepriekš minētais vispārējais princips.

67 Turklāt Regulas Nr. 2868/95 20. noteikuma 7. punkta c) apakšpunkta piemērošana pēc analoģijas spēkā neesamības atzīšanas procesā ir attaisnota ar to, ka gan iebildumu procesam, kas balstīts uz Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu, gan procesam par relatīviem spēkā neesamības pamatiem, kas balstīts uz Regulas Nr. 40/94 52. panta 1. punkta a) apakšpunktu, ir mērķis novērtēt divu preču zīmju sajaukšanas iespēju, un ar to, ka iespēja apturēt procesu sekmē minēto procesu efektivitāti.

68 Tātad Apelāciju padomei ir tiesības apturēt spēkā neesamības atzīšanas procesu, ja to attaisno apstākļi.

69 Turpinājumā ir jānorāda, ka Apelāciju padomes rīcības brīvība attiecībā uz procesa apturēšanu vai neapturēšanu ir plaša. Regulas Nr. 2868/95 20. noteikuma 7. punkta c) apakšpunkts liecina par šo plašo rīcības brīvību, jo tajā ir norādīts, ka Apelāciju

padome var apturēt procesu, ja apturēšana atbilst apstākļiem [to attaisno apstākļi]. Apturēšana ir vienīgi iespēja, ko Apelāciju padome izmanto tikai tad, ja tā to uzskata par atbilstošu (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2004. gada 16. septembra spriedumu lietā T-342/02 *Metro-Goldwyn-Mayer Lion*/ITSB — *Moser Grupo Media* ("Moser Grupo Media"), Krājums, II-3191. lpp., 46. punkts). Tātad process Apelāciju padomē netiek automātiski apturēts līdz ar kāda procesa šajā padomē dalībnieka lūgumu to apturēt.

70 Apstāklis, ka Apelāciju padomei ir plaša rīcības brīvība attiecībā uz tajā izskatāmā procesa apturēšanu, nenozīmē, ka tās vērtējumu nevar pārbaudīt tiesā. Šis apstāklis tomēr ierobežo šo pārbaudi, attiecinot to tikai uz jautājumu par acīmredzamas kļūdas vērtējumā esamību vai pilnvaru nepareizu izmantošanu.

71 Aplūkojamā lietā prasītāja norāda, ka Apelāciju padomes lēmums neapturēt procesu esot uzskatāms par pilnvaru nepareizu izmantošanu.

72 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka lēmumā ir nepareizi izmantotas pilnvaras, ja uz objektīvu, atbilstošu un saskanīgu norāžu pamata ir redzams, ka tas ir pieņemts citu, nevis paredzēto mērķu sasniegšanai (Vispārējās tiesas 1996. gada 24. aprīļa spriedums apvienotajās lietās T-551/93, no T-231/94 līdz T-233/94 un T-234/94 *Industrias Pesqueras Campos* u.c./Komisija, *Recueil*, II-247. lpp., 168. punkts; 2001. gada 19. septembra spriedums lietā T-30/00 *Henkel*/ITSB (Mazgāšanas līdzekļa attēls), *Recueil*, II-2663. lpp., 70. punkts, un 2002. gada 12. decembra spriedums lietā T-247/01 *eCopy*/ITSB ("ECOPY"), *Recueil*, II-5301. lpp., 22. punkts). Tomēr prasītāja nenorāda ne uz vienu citu elementu, kas liecinātu, ka, atsakoties apturēt procesu, Apelāciju padome ir izmantojusi savas pilnvaras citu, nevis šīm pilnvarām paredzēto mērķu sasniegšanai vai ka procesa neapturēšana ir pilnvaru nepareizas izmantošanas rezultāts.

73 Līdz ar to prasītāja ir kļūdaini apgalvojusi, ka apstrīdētajā lēmumā ir nepareizi izmantotas pilnvaras, pamatojoties uz to, ka tās lūgums apturēt procesu Apelāciju padomē, kura rezultātā tika pieņemts apstrīdētais lēmums, ir bijis noraidīts.

74 Turklāt prasītāja būtībā uzskata, ka Apelāciju padomes lēmumā neapturēt šajā lietā aplūkojamo procesu esot pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā.

75 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka apstrīdētajā lēmumā Apelāciju padome ir pamatojusi procesa neapturēšanu cita starpā ar to, ka nav sniegti pietiekami pierādījumi par to, ka agrākā Beniluksa preču zīme ir tikusi apstrīdēta kompetentajā tiesā (skat. iepriekš 61. punktu). Prasības pieteikuma projekts, kas bija pievienots 2007. gada 15. oktobra vēstulei un kurā bija apstrīdēta Beniluksa preču zīmes spēkā esamība, pats par sevi nav pierādījums tam, ka agrākā Beniluksa preču zīme ir tikusi faktiski apstrīdēta kompetentajā tiesā. Līdz ar to Apelāciju padome varēja balstīt savu apturēšanas līguma noraidījumu uz šo pierādījumu neesamību, nepieļaujot acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

76 Turklāt, pat ja pieņemtu, ka ir pierādīts, ka kāda valsts tiesa izskata lietu, kurā tiek apstrīdēta agrākā preču zīme, kas ir apstrīdētā lēmuma pamatā, ar šo pierādījumu vien nepietiek, lai Apelāciju padomes atteikumu apturēt procesu atzītu par acīmredzamu kļūdu vērtējumā. Izmantojot savu rīcības brīvību attiecībā uz procesa apturēšanu, Apelāciju padomei ir jāievēro vispārējie principi, kas reglamentē taisnīgu lietas izskatīšanu kādā noteiktā tiesību kopienā. Tātad šajā izmantošanā tai ir jāņem vērā ne tikai tā procesa dalībnieka, kura Kopienas preču zīme ir apstrīdēta, intereses, bet arī citu procesa dalībnieku intereses. Lēmums par procesa apturēšanu vai neapturēšanu ir jāpieņem, pamatojoties uz attiecīgo interešu izsvēršanu. Aplūkojamā lietā personai, kas iestājusies lietā, bija leģitīma interese bez kavēšanās panākt lēmumu par apgalvoto prasītājas preču zīmes spēkā neesamību. Turklāt prasītāja nav parādījusi, ka Apelāciju padome būtu atrisinājusi jautājumu par apturēšanu, ņemot vērā kādus

citus apsvērumus, kas nav dažādu attiecīgo interešu izsvēršana. Ņemot vērā iepriekš minēto, prasītāja nav pierādījusi, ka Apelāciju padome būtu pieļāvusi kļūdu, atsakoties apturēt procesu.

77 Turklāt, ja prasītāja patiešām būtu uzskatījusi, ka spēkā neesamības atzīšanas process, kura ietvaros tā apstrīdēja agrākās Beniluksa preču zīmes spēkā esamību, ir obligāts priekšnosacījums tās lietai, ko izskatīja ITSB, prasītājai būtu bijis jāierosina šis otrais process un jāgaida līdz tā iznākumam pirms vēršanās ITSB ar savu reģistrācijas pieteikumu.

78 Pamatojoties uz visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem, visi prasītājas izvirzītie prasības pamati un tātad arī prasība kopumā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

79 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

80 Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar ITSB un personas, kas iestājusies lietā, prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (trešā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) *Atlas Transport GmbH* sedz savus, kā arī atlīdzina Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) un *Atlas Air, Inc.* tiesāšanās izdevumus.

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2011. gada 16. maijā.

[Paraksti]